

en kommunal Sag. Det synes da heller ikke at overstige, hvad Kommunerne kunne magte, idet de Oplysninger, der foreligge, vise, at det ikke for Københavns Vedkommende har andraget mere end 40,000 Kr., hvoraf en hel Del er skænket af Foreninger og private. Det vilde dog vist for en saa stor og velhavende Kommune som København kunne udvides betydeligt uden at overstige, hvad man med Rimelighed kan vente.

Jeg skal blot tilføje, at selvfølgelig er vor Gruppe villig til at arbejde med paa at bringe det mest mulige ud af Forslaget, men vistnok paa et andet Grundlag, hvad ogsaa Ordførerne for andre Grupper have henpeget paa. Man vil ikke kunne vente, at Sagen ordnes paa Grundlag af Statsbidrag. Om den kan ordnes paa en af de andre Maader — jeg er nærmest tilbøjelig til at slutte mig til den ærede foregaaende Talers Opfattelse, at den helst maa ordnes paa Grundlag af den Lov, vi have, og som dog har vist sig brugelig — eller maaske i den Retning, det ærede Medlem fra Lejre (K. J. Møller) omtalte, skal jeg ikke i Øjeblikket udtale mig om. Enhver vil forstaa, at den Kombination af Kommunalbestyrelserne og Hjelpekasserne, han talte for, ogsaa gør Sagen til et rent kommunalt Foretagende.

Jeg skal slutte med den Bemærkning, at saaledes som Forslaget former sig, og navnlig efter den rædselsfulde Skildring, den ærede Ordfører fremsatte, kunne vi ikke frigøre os for den Opfattelse, at det noget har Karakter af et Agitationsnummer, et Agitationsnummer, der muligvis kan benyttes og have sin Betydning i København og de store Byer, men sikkert vil være komplet ubrugeligt ude i det øvrige Land.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (M. Nielsen): Den sidste ærede Taler er ganske uberettiget til ud af mine Udtalelser i denne Sag at drage Slutninger om, hvordan jeg stiller mig til det og det enkelte Punkt i Forslaget, og kan altsaa slet ikke af mine Udtalelser drage den Slutning, at jeg holder paa, at Statsbidrag skal ydes. Tværtimod udtalte jeg, at jeg saa godt Forslagets betydelige Ensidighed, og dernæst udtalte jeg, at jeg ønskede Forslaget behandlet grundigt og alsidigt i et Udvalg. Og jeg udtalte, at naar jeg tænkte mig Forslaget fremmet til Lov, ønskede jeg ikke, at det skulde ske i den Skikkelse, hvori det her foreligger. Af disse Grunde er det ærede Medlem fuld-

stændig uberettiget til af mine Udtalelser at drage Slutninger om, at jeg holder paa det og det bestemte Punkt i Forslaget.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Den ærede Ordfører begyndte med at udtale, at Sagen er forhandlet i lang Tid herinde, men der forelaa ikke et Resultat, og at ikke et eneste Barn mere end tidligere havde faaet Mad, og han fandt, at der deri kunde ligge en Anke mod Lovgivningsmagten, fordi den ikke havde taget sig af dette Spørgsmaal. Men Forklaringen kunde ogsaa ligge i, at man paakalder Lovgivningsmagten paa et Omraade, hvor den har mindre at gøre. Det foreliggende Forslag hører til en hel Række Forslag, som ere fremsatte af Socialdemokraterne og alle hvile paa to Forudsætninger. Den ene er den, at Socialdemokratiet er et stærkt disciplineret Parti, der arbejder med et vist Formaal for Øje. De ønske Tilvejebringelsen af den socialistiske Stat, og da det ikke kan ske paa een Gang, ønske de efterhaanden at bringe Lovgivningen ind paa det Spor, som passer til det Maal, de kæmpe for. Det er der intet at sige imod, det er lovligt og berettiget. Den anden Forudsætning derimod er den, at Socialdemokraterne særlig ønske at fremstille sig som de eneste, der i Virkeligheden have noget Hjerte og Følelse for de smaa og fortrykte i Samfundet i Modsætning til alle os andre, og det blev ogsaa udtrykkelig fremhævet af den ærede Ordfører, at vi interesserede os for meget andet, deriblandt Forsvarsvæsenet, men mindre for det her foreliggende Spørgsmaal. Om der tillige er noget agitatorisk ved det, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men i alt Fald er den Opfattelse ganske uberettiget, at andre Partier her i Rigsdagen ikke have den selv samme Følelse for de fortrykte, som Socialdemokraterne ville have. Et ganske andet Spørgsmaal er det, om vi ikke mene, at Sagen kan fremmes paa en anden Maade end den, de anse for bedst, og i alt Fald er det Spørgsmaal, synes jeg, af afgørende Betydning, om man kan gaa med til Forslag, der udelukkende sigte paa at kaste alle Byrder over paa Stat og Kommune, og som ad Lovgivningsvejen ville gribe ind paa et Omraade, hvor den private Godgørenhed fortrinsvis skal træde til.

Den ærede Ordfører omtalte et Materiale fra 1898—99, som senere var blevet suppleret, men jeg saa ikke, at der i det Materiale laa noget som helst, der